

Läs ett utdrag ur Simon Kernicks nya roman

MORD FÖR MORD

NU

DET FINNS INGEN känsla i hela världen som är mer hopplös, mer desperat, mer skrämmande än när man står och ser in i en pistol som hålls i ett lugnt, stadigt grepp av någon som man vet kommer att döda en. Och maktlös. Det ger en känsla av maktlöshet att inse att ingenting man gör eller säger, inga böner i världen, kommer att kunna flytta på vapnet, ingenting kommer att kunna hindra kulan från att lämna pipan och tränga in i ens kropp, slita sönder ens innanmäte och göra slut på varenda erfarenhet, varenda tanke, varenda dröm man någonsin haft. Man tänker på människor som man bryr sig om, platser man har varit på och tyckt om, och man vet att man aldrig kommer att få se någon av dem igen. Det vrider sig i magen, nerverna i korsryggen pirrar så vilt att man tror att man ska göra på sig, benen känns som om de ska vika sig under en som på de där nyfödda kalvarna man ibland ser på tv. Och ögonen. Man vet att ens ögon förråder ens känsla av att vara helt och fullkomligt besegrad.

Man är död, och vet om det.

Och sedan hände två saker.

TISDAG FÖR NITTON DAGAR SEDAN

Iversson

SANNINGEN ATT SÄGA visste jag att Roy Fowler skulle ställa till problem så fort jag såg den jäveln. Till att börja med satt ögonen för tätt, och ögonbrynen satt ihop som på en varulv, vilket enligt en bok jag läste en gång alltid är ett dåligt tecken. Jag gillade inte näsan heller, eller fusksolbrännan, men det skulle jag inte ha låtit komma i vägen för affärerna. Om jag varit så petig skulle jag vara pank. Men det var något med hans sätt att gå som gjorde mig på min vakt, hans sätt att noga registrera alla som var i rummet, som om han halvt om halvt väntade sig att någon av dem när som helst skulle flyga upp och sätta en välförtjänt kula i ryggen på honom. Han försökte kanske dölja det genom att klä sig i en snygg, välsittande kostym och klistra på sig ett nonchalant leende så snart han såg mig, men en sak kunde jag säga med en gång: Roy Fowler var en av de skyldiga människorna i världen.

Jag reste mig när han kom och vi skakade hand. Hans handslag var fast men väldigt fuktigt, och jag fick hejda mig från att torka av handen på skjortan när jag väl hade släppt hans.

”Mr Iversson ...”

”Mr Fowler. Slå dig ner.”

Han satte sig på stolen mittemot mig och såg sig omkring igen.

Han verkade inte riktigt väl till mods. ”Är du säker på att vi kan prata här?”

”Någon berättade för mig att just den här Pizza Hut-restaurangen är det bästa stället att ha ett lunchmöte om man inte vill att någon ska höra vad man säger. Det är för att man får äta så mycket man vill.”

Han höjde på ett buskigt ögonbryn. ”Jaså?”

”Ja, tydligen är det bara mammor med en massa ungar och folk som lever för maten som kommer hit. Kvinnorna måste hålla på och jaga ungarna och resten har för fullt upp med att koncentrera sig på det de har på tallriken för att lyssna på andra människors samtal. Man ska kunna känna igen någon som inte passar in på en mils avstånd.”

Han tittade sig omkring igen och fick i stort sett det jag sagt bekräftat. Det kunde inte ha varit mer än ett dussin människor där, utspridda bland båsen och laminatborden, samtliga ensamma och med minst trettio kilos övervikt, bortsett från en jagad ung mamma med taskigt hår som var där med sina tre skrikande ligistyngel.

”Jag förstår inte hur de kan tjäna några pengar”, sa Fowler äcklad och torkade sig i pannan. Vädret var varmt och kvavt och han hade definitivt för mycket på sig.

”Har du någonsin hört talas om en fattig snabbmatskedja? Klart att de tjänar pengar. Det är bara ketchup och deg. Kanske lite ost och något billigt kött som utsmyckning. Jag slår vad om att killen som äger stället kör Porsche och röker kubanska cigarrer.”

”Tror du det?”

Jag nickade. ”Definitivt. Han heter Marco.”

Servitrisen, en blek tonåring som såg ut som hon själv provsmakade varorna lite för ofta, kom och frågade vad han ville beställa. Jag hade ätit innan jag kom dit (sådan där bufféskit är ingenting för mig) och satt med min andra flaska Becks. ”Bara en cola”, sa han utan att ens titta upp.

Hon gick och han tog av sig kavajen. En svettpärla rann nerför hans kind.

”Okej, vad kan jag hjälpa dig med?” frågade jag för att komma till saken.

Fowler suckade och gav mig en intensiv blick. Förmodligen skulle han ha sett riktigt bra ut om det inte varit för ögonen. ”Jag behöver en livvakt. Jag blev rekommenderad att prata med dig om det.”

”Det sa du i telefon också. Vem är det som gjort reklam för mig då?”

Han var tyst en stund medan servitrisen kom med hans dricka. Han väntade tills hon hade gått innan han sa någonting. ”Johnny Hexham. Ni gick visst i samma skola?”

”Jo, det stämmer.” Johnny hade varit en god vän till mig en gång i tiden. En trevlig kille och populär hos damerna, men inte den hederligaste man kunde tänka sig. Han skulle förmodligen vilja ha någonting för rekommendationen. Om han fick något eller ej berodde på vad som hände därefter. ”Vad är det för sorts livvakt du behöver?”

Fowler fortsatte stirra på mig, som om han trodde att hans blick på något sätt skulle få den han glodde på att lita på honom. Det gjorde den inte. Om han hade sagt att jag hade två ben skulle jag ha tittat ner för att kolla att det var sant. ”Jag har ett möte ett par kvällar från nu. De jag ska träffa är inte vad jag skulle kalla pålitliga personer. Jag har en känsla av att de skulle se det som ett svaghets-tecken om jag kommer dit ensam och utnyttja det. Jag skulle vilja ha lite uppbackning.”

”Vad sa Johnny Hexham om mig?”

”Han sa att du driver en pålitlig rörelse och kan dina saker. Det är de två saker jag är mest intresserad av.”

”Bra. Jag hoppas att han också sa att jag vill ha korten på bordet. Jag är inte intresserad av att bli inblandad i en massa skit som

gör att jag får sitta inne i flera år. Jag har ett bra jobb, mr Fowler. Det är inte fantastiskt, ibland kan det till och med vara tråkigt, och de som vi vaktar åt tjänar mer på en dag än jag ser på en månad, ibland till och med på ett år, men det är fortfarande ett bra jobb och jag vill inte byta det mot ett rum med galler för fönstren. Är du med?”

”Jag förstår helt och hållet. Och jag begär inte att du ska göra någonting som du inte skulle välja att göra i vanliga fall. Det handlar bara om en kvälls arbete, ett möte, och det enda jag vill är att ha folk bakom mig som jag kan lita på om det skulle hetta till.”

”Är det troligt att det kommer att göra det?”

Han skakade på huvudet. ”Nej. De jag ska träffa är lika intresserade som jag av att det ska fungera.”

”Och det här mötet ... vad handlar det om egentligen?”

”Du ställer många frågor, Iversson.”

”Det är därför jag fortfarande hänger med. Jag är nog med att veta så mycket som möjligt om det jag kan bli inblandad i.”

”Det låter väl rimligt. Jag har något de vill ha, och de har något jag vill ha. Det handlar om ett byte.”

”Det hjälper inte mig mycket. Jag måste veta vad det är ni ska byta.”

”Varför det?”

”För att du så vitt jag vet kanske har med dig tjugo kilo koks och de är förklädda knarkspanare. En polare till mig blev en gång ombedd att leverera ett paket till en adress i Regent's Park. Han visste inte vad det var i det. Tvåhundra pund för en halvtimmes jobb, inga frågor. Det tackar man väl knappast nej till? När han knackade på var det en snubbe från sedlighetsroteln som öppnade, och han åkte dit. Det visade sig att det han burit på var en packe porrtidningar där modellerna inte var äldre än ungarna där borta. Så du kanske förstår varför jag är försiktig.”

”Om jag talar om det vill jag att informationen stannar hos dig. Du säger det inte ens till dem som du tar med dig, om du nu bestämmer dig för att ta jobbet.”

Jag sa att jag inte skulle det och han såg sig över axeln för att vara säker på att det inte var någon som lyssnade. Det var det inte, så han vände sig mot mig igen. ”Jag sa väl i telefon att jag äger en nattklubb? För några månader sedan var det några, äh, affärsmän som ville köpa den. Jag var inte särskilt intresserad av att sälja, inte till det pris som de ville betala, så jag sa nej. De höjde sitt bud, men jag var fortfarande inte riktigt säker. Du förstår, jag har haft stället i nästan tio år och det har aldrig varit några problem med att leva på det. Jag är precis som du, inte rik men klarar mig helt okej. Jag tänkte att de kunde höja budet ännu mer, så jag begärde mer, eftersom jag tänkte att det kvittade om jag sålde eller ej.”

Han var tyst en stund medan han tog en klunk av sin läsk.

”Sedan började det hända saker. Det började komma otrevliga typer till klubben, högljudda bråkstakar. Det bröt ut slagsmål, inredningen blev sönderslagen, personalen blev hotad och allt möjligt sådant. Sedan slutade några av mina dörrvakter att komma när de skulle, de sa att de hade fått jobb på andra ställen. Det dröjde inte länge förrän jag fattade att det var de där spekulanterna som låg bakom, och att det var folk som man inte skulle bråka med. För några dagar sedan kom de tillbaka och frågade om jag kunde fundera på deras första bud.” Han ryckte på axlarna. ”Ja, vad skulle jag göra? Jag gillade stället, det gör jag fortfarande, men det tjänar ingenting till att klamra sig fast vid det förflutna. Särskilt inte när framtiden står redo att sparka en på kuken. Det var helt enkelt inte värt besväret. Så jag sa att jag godtog det andra budet men inte det första.”

Jag klämde fram ett leende. Om jag suttit i samma position skulle jag ha gjort likadant. Man vill aldrig låta dem förstå att de vinner. ”Vad sa de då?”

”Visserligen var de skurkar, men de var trots allt affärsmän. Jag tror att de tyckte att de hade vunnit en liten seger genom att få mig att ändra mig, och det räckte för dem.”

”Och är det ett bra pris de erbjuder?”

”Det är inte dåligt. Jag kunde ha fått mindre.”

”Vad är problemet då? Var kommer jag in i bilden?”

”Vi vill båda två ha en enkel affär på neutral mark. I princip överlåtelsehandlingarna mot pengarna. De vill inte blanda in några jurister och vill inte att fogden ska få nys om det. De vill bara köra en rak bytesaffär utan en massa trassel. Och jag får betalt i kontanter, inga frågor. Sedan går jag bara därifrån. Varför jag behöver dig är ganska uppenbart. Det kan hända att de här människorna är affärsmän, men man kan väl säga att de inte är främmande för att använda fysiska metoder för att få det de vill ha. I och med att det inte är några jurister inblandade har jag inga garantier för att de inte bara tvingar mig att skriva över alltihop på dem utan att få något för det. Om du är med är chansen betydligt större att de kör med rent spel.”

”Vi brukar oftast inte befatta oss med jobb på några timmar hit och dit. Det vi sysslar med är mer långsiktiga saker.”

”Den här affären är viktig för mig. Jag betalar bra.” Fowler tog en klunk till av sin cola medan jag väntade på att få höra vad ”betalar bra” innebar. ”Som sagt vill jag ha tre man. En av dem måste vara du. Johnny sa att jag skulle insistera på att du är med.”

”Säger du det?”

”Ja. Han sa att du kunde hålla huvudet kallt.” Jag sa ingenting, så han fortsatte. ”Femtusen. Kontant. Det är vad jag betalar för att du och två av dina bästa killar följer med mig.”

”Det är mycket pengar.”

”Det är betydligt mindre än vad jag kommer att få ut av den här affären. Jag ser det som en klok investering. En sak till ...”

”Vad då?”

”Minst en av dem som kommer med, helst du, måste vara beväpnad.”

Mitt grepp om glaset blev hårdare. ”Jag vill inte bli inblandad i någonting sådant, mr Fowler.”

Fowler lutade sig fram och jag kände en pust av hans andedräkt, en otäck blandning av sött och surt, som en luftfräschare på en herrtoalett. ”Alltså, jag förstår vad du menar, men det här handlar om farliga människor, och om någon av dem gör något dumt, som att dra en pistol, vill jag inte att det ska betyda att mina pensionspengar går åt pipan. Jag känner till din bakgrund, så jag vet att det är något du kan hantera, och det är därför jag betalar så bra.”

”Som sagt, jag gör inte grejer som jag mycket väl kan åka in för, och att leka med vapen leder inte till något lyckligt liv i frihet.”

”Du jobbar med beskydd, eller hur? Du och dina anställda skyddar folk som känner sig hotade. Eller?” Jag nickade, eftersom han i stort sett slog huvudet på spiken. ”Jag känner mig hotad, och jag vill att du ska skydda mig i, vad blir det ... max ett par timmar, och för det är jag beredd att betala riktigt rejäla pengar. Jag är medveten om att det är ett riskabelt uppdrag, men det är inte så konstigt med tanke på lönen. Om jag ville ha en livvakt för att gå på ett möte med kommunstyrelsen för skydd mot attacker av arga skattebetalare skulle det vara värt betydligt mindre, men nu är det inte det.” Han gjorde en paus för att hälla i sig det sista av drickan. ”Men du vet lika väl som jag att det nästan inte är någon risk att någon försöker med någonting. Det är helt enkelt inte värt besväret.”

”Det är gott om dårar nuförtiden.”

Fowler började se frustrerad ut. ”Jag behöver ett svar. Vill du ha jobbet eller inte?”

Det jobbiga med livet är att man alltid måste fatta snabba beslut. För det mesta brukar folk bara följa sina instinkter och hanka sig fram så gott de kan. När de inte följer sina instinkter har de en

tendens att begå misstag. Ofta stora misstag. Och det handlar för det mesta om pengar.

”Säg sextusen”, sa jag, ”så gör jag det.”

Vilket förstås var ett misstag.

Det är inga konstigheter med mitt jobb. Jag driver en verksamhet som erbjuder skydd i form av livvakter till diverse småkändisar och en och annan skum affärsman som har något att dölja, och det har jag gjort de senaste fem åren. Lustigt nog brukar det vara ett ganska händselöst jobb, och det är ingen på firman som någonsin har blivit skadad i tjänsten, vilket väl säger lika mycket om våra klienter som om oss, och det är precis så jag vill ha det. Jag har redan fått min dos av spänning och adrenalin. Det var kul så länge den tiden varade, men nu är jag färdig med det.

Jag hade mina tvivel när det gällde just det här jobbet, men till slut tänkte jag att Fowlers köpare var affärsmän och inte intresserade av att krångla till affären. Om de fick klubben till ett hyfsat pris, vilket de förmodligen fick, borde det räcka för dem. Jag vet att man aldrig ska glömma hur dumma och giriga folk kan vara, men jag hade en känsla av att de här typerna skulle vara korkade om de sökte konfrontation när de väl såg att deras säljare hade uppbackning med sig. Pratet om pistoler bekymrade mig lite, men ärligt talat trodde jag inte att det skulle gå så långt. Återigen måste man fråga sig vad poängen skulle vara med det. Det skjuts en massa i London nuförtiden, men de riktiga nöterna brukar vara unga killar, och de går inte omkring och köper nattklubbar.

När Fowler hade gått ringde jag Johnny Hexhams nummer för att se om han kunde ge mig någon information om nattklubbsägaren och situationen på hans ställe, men han svarade inte. Istället ringde jag till min partner, Joe Riggs, på kontorsnumret.

”Tiger Solutions.”

Jag grimaserade som jag alltid gör när jag hör namnet. Tiger So-

lutions. Jag borde aldrig ha låtit honom övertala mig att gå med på det. Joe trodde att det skulle få kunderna att tro att de hade att göra med ett gäng tuffa typer, men jag tyckte det lät som om vi var någon sorts naturskyddsorganisation.

”Hej Joe, det är Max.”

”Tjenare Max. Hur gick det med Fowler?”

Jag berättade för honom vad jobbet gick ut på och hur mycket han erbjöd för det. Joe visslade mellan tänderna. ”Det är mycket stålar. Nästan hälften av vad vi fick in hela förra månaden. Och skattefritt dessutom. Vad är haken?”

”Köparna är den sortens typer som kan vara elaka. Och det är definitivt något skumt med den där Fowler.”

Joe skrattade. ”Han är nattklubbsägare, så vad väntar du dig? De är skumma hela bunten, men inte värre än en del andra vi måste skydda. Hur som helst tycker jag inte vi ska tacka nej till någonting som inbringar så här mycket.”

Som sagt, det är alltid pengar som är nyckeln. Man vill aldrig säga nej till pengar. Jag sa inget om att Fowler krävde att jag skulle vara beväpnad kvällen ifråga. Det var ingen mening med det, det skulle bara komplicera saker och ting. Dessutom var jag inte säker på om jag tänkte bry mig om att ta med någon pistol eller ej, särskilt som jag inte hade någon tanke på att använda den för att försvara Fowlers pensionspengar. Om de drog vapen skulle mina händer flyga upp fortare än en porrstjärnas dase, så enkelt var det.

Jag sa till Joe att han inte behövde vara rädd för att jag skulle backa ur, inte för sextusen. ”Jag skulle bara vilja veta lite mer om honom och klubben han har. Det skulle inte skada att få reda på varför de där typerna är så angelägna om att lägga beslag på den.”

”Man kan tjäna stora pengar i den branschen, det vet du. Ungdomarna tycker om att roa sig.”

”Jo, kanske det. Jaha, hänger du med på jobbet då?”

”När är det?”

”Torsdag kväll.”

”Nu på torsdag?”

”Ja.”

”Fan också, det går inte, Max. Jag har Terri då.”

Terri Dennett var en sångerska, och inte någon särskilt bra sådan, med drogproblem och ett ego som var betydligt större än hennes talang. Varje gång hon skulle gå på någon skivbolagstillställning eller prisutdelning måste hon ha med sig en barnvakt som hade den dubbla uppgiften att se till att fotograferna aldrig kom i närheten av henne – inte för att de brukade anstränga sig speciellt mycket – och att hindra henne från att smita iväg, ta för mycket droger och göra bort sig. Tiger Solutions var kontrakterade att ta hand om henne och hon insisterade på att Joe skulle eskortera henne på hennes olika utflykter. Han var tillräckligt högt uppsatt i företaget och hade tillräckligt mycket tålamod för att stå ut med henne. Det hade inte jag. Jag hade följt med henne en gång, och det hade slutat med tårar. Hon hade lyckats dra i sig lite koks medan hon var på damrummet, sugit i sig alltihop som en dammsugare, och kommit i bråk med någon talanglös sextonåring från ett av de där riktigt värdelösa pojkbanden som får Westlife att framstå som Pink Floyd. Han hade sagt att hon var kass på att sjunga. Det var visserligen helt sant, men när det kom från honom var det grövsta sortens förolämpning. Jag hade dragit henne därifrån innan hon hann slita honom i stycken, och då gav sig den subban på mig, knäade mig stenhårt i skrevet och gjorde det ännu värre genom att hälla ett glas dyrt vin över huvudet på mig medan jag var dubbelvikt av smärta. Jag tror aldrig hon kommer att inse hur nära döden hon var den kvällen. Det krävdes en monumental viljeansträngning för att jag inte skulle sätta händerna om hennes hals och trycka till med all min kraft tills hon slutade andas, men på något sätt lyckades jag och valde istället att plocka upp henne, slänga henne över axlarna och gå därifrån. Detta till fotografernas stora glädje, de visade för en

gångs skull stort intresse av att filma henne medan hon skrikande och sparkande bars därifrån. När vi kom ut dumpade jag henne på trottoaren och gick.

Det behöver kanske inte sägas att hon inte har bett om mig fler gånger.

”Vet du vad, Joe, du har en ursäkt för allting. Vad är det hon måste gå på den här gången?”

”Någon jävla gala där de allihop talar om för varandra vilka begåvade artister de är, fast de inte menar ett ord. Sådär jättekul lär det inte bli. Om det hade gått att byta skulle jag gärna gjort det.”

”Säkert. Vem tycker du att jag ska ta med då? Jag vill ha ett par bra killar till en sådan här grej.”

Liksom de flesta säkerhetsfirmor hade Tiger knappt några fast anställda. De flesta av dem som vi skickade ut var frilansare, även om vi var väldigt noga med vilka vi anlidade och om möjligt brukade hålla oss till folk vi jobbat med tidigare. Vi gick igenom några namn tillsammans och bestämde oss till sist för ett urval på tre stycken: två som vi verkligen ville ha och en reserv. Alla tre hade jobbat för Tiger av och till i minst tre år, och alla var av en sådan kaliber att man kunde lita på dem om det plötsligt skulle bli knas.

”När ger han oss pengarna?” frågade Joe. ”För en sådan här grej måste vi ha dem i förskott. Jag vill inte att han ska ta en springnota.”

”Det är ordnat. Jag får dem när jag hämtar honom. Jag räknar dem direkt, tar vägen förbi kontoret och lägger dem i kassaskåpet innan vi kör till mötet.”

”Bra jobbat. Var ska mötet äga rum då?”

”Bra fråga. Jag har ingen aning.”

”Okej, glöm bara inte att ta betalt för bensinen om det är långt.”

Vilket var Joe i ett nötskal. Själv kallade han sig försiktig, medan alla andra föredrog ordet snål. Jag skrattade och lade på.